

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 18, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1570](#) 17-10-2025

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2097](#) 01-10-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5947](#) 30-09-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5942](#) 30-09-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2085](#) 15-07-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1847](#) 01-07-2025

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:6064](#) 14-10-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11766](#) 02-10-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:8182](#) 01-10-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:8184](#) 01-10-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:10358](#) 09-09-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:9289](#) 25-07-2025

RECHTSPRAAK

De goederen van betrokkene worden tegen zijn wil in onder bewind gesteld en tevens wordt mentorschap ingesteld op verzoek van een broer. Dat is volgens de kantonrechter nodig om maatschappelijke teloorgang te voorkomen. Dezelfde broer wordt benoemd als bewindvoerder.

Feiten en omstandigheden

De broer van betrokkene heeft een verzoek tot het instellen van een bewind en mentorschap gedaan. De broer stelt dat betrokkene door wietgebruik verward is en hallucineert. Hij is een bekende van de politie en er is een verleden binnen de ggz (schizofrenie). Medicatie wordt niet ingenomen. In het verleden is betrokkene plots naar het buitenland vertrokken en een tijd onvindbaar geweest. De broer is bang dat dit nogmaals gebeurt. Volgens de broer is betrokkene niet in staat om met geld om te gaan en beslissingen te nemen voor zichzelf. Betrokkene is het niet eens met het verzoek en hij vindt dat hij goed voor zichzelf kan zorgen.

Beoordeling

De kantonrechter acht aannemelijk dat betrokkene als gevolg van een lichamelijke en geestelijke toestand niet goed zijn belangen van vermogensrechtelijke en niet-vermogensrechtelijke aard kan behartigen en dat daarom bewind en mentorschap nodig is. Dat leidt de kantonrechter onder andere af aan de onsamenvattende verklaring die betrokkene ter zitting naar voren heeft gebracht. De kantonrechter noemt specifiek dat toewijzing van het verzoek nodig is om maatschappelijke teloorgang van betrokkene te voorkomen. De verzoekende broer wordt door de kantonrechter als bewindvoerder en mentor benoemd.

Conclusie

De kantonrechter wijst de verzoeken toe en bepaalt dat de uitspraak wordt ingeschreven in het openbaar Centraal curatele- en bewindregister.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 25-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:9289

Zaaknummer: 11714382 BM 25-1342 + 11714383 MB 25-316

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Overeenkomstige toepassing van artikel 1:377a BW op de situatie waarin de kinderen in de aanloop naar het hoger beroep over de omgangsregeling meerderjarig zijn geworden. De feitelijke situatie waarin de kinderen niet zelf hun belangen kunnen behartigen in combinatie met artikel 8 EVRM rechtvaardigen volgens het hof de toepassing van artikel 1:377a BW.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder hebben twee kinderen. De ouders zijn gescheiden. De kinderen wonen allebei bij hun moeder en zij is tevens de mentor en bewindvoerder van beide kinderen. Dat mentorschap en bewind bestaat vanwege de handicaps van de kinderen: kind 1 heeft het syndroom van Down en kind 2 heeft een verstandelijke beperking en een autismespectrumstoornis. In eerste aanleg stond onder andere het gezag en de omgang van de vader met de kinderen ter discussie. De vader is tegen de uitkomst van die procedure in hoger beroep gegaan en in de aanloop daarnaartoe zijn beide kinderen meerderjarig geworden. In hoger beroep verzoekt de vader om een omgangsregeling met zijn nu meerderjarige kinderen. Volgens de moeder is de vader niet-ontvankelijk of moeten alle verzoeken van de vader afgewezen worden.

Beoordeling

Wat betreft de ontvankelijkheid van de vader overweegt het hof als volgt. De wet bevat geen regeling voor omgang van een ouder met diens meerderjarige kinderen. Wel is er een regeling voor omgang met minderjarigen: artikel 1:377a BW. De vraag die voorligt in deze procedure is of dit artikel van overeenkomstige toepassing kan zijn op het verzoek van de vader. Het hof beantwoordt die vraag bevestigend. De ouders hebben jarenlang met de kinderen een gezin gevormd en de vader heeft tot de scheiding de kinderen opgevoed en verzorgd. Na de scheiding is er veel gedoe geweest rondom de omgang en in de laatste procedure hierover zijn de kinderen meerderjarig geworden. Hoewel de juridische situatie anders is – de kinderen zijn nu juridisch volwassen – is er aan de feitelijke situatie niks veranderd. De kinderen zijn

niet in staat om hun belangen zelf te behartigen en worden door hun moeder vertegenwoordigd, net zoals toen zij minderjarig waren. De situatie lijkt daarom feitelijk op die in eerste aanleg en daarom is overeenkomstige toepassing van artikel 1:377a BW op zijn plek. Het hof noemt in dat verband ook artikel 8 EVRM en de daaruit voortvloeiende verplichting van de rechter om contact tussen ouder en kind te bevorderen. Dat maakt dat de vader ontvankelijk is in zijn verzoek.

Vervolgens beoordeelt het hof het verzoek van de vader aan de hand van artikel 1:377a BW. Het hof stelt vast dat het een omgangsregeling moet vaststellen, tenzij er sprake is van een ontzeggingsgrond uit lid 3. Gelet op die ontzeggingsgronden wijst het hof het verzoek van de vader af. Tussen de kinderen en de vader is na de scheiding nauwelijks contact geweest. In de perioden dat geprobeerd is het contact van de grond te krijgen, heeft de vader zich niet gehouden aan de voorwaarden die aan de omgang werden gesteld in het belang van een van de kinderen. Dat zit hem met name in het niet kunnen aansluiten bij het niveau van de kinderen om zo goed contact met elkaar te kunnen hebben. Daar komt bij dat de vader de moeder niet met respect wil behandelen en haar diskwalificeert als belangenbehartiger. Om die reden vindt het hof dat omgang ernstig nadeel zou opleveren voor de geestelijke ontwikkeling van meerderjarige 1 en in strijd is met de zwaarwegende belangen van meerderjarige 2.

Conclusie

Het verzoek wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5942

Zaaknummer: 200.349.438

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Family life, artikel 8 EVRM. Family life tussen de tante en de minderjarige is ontstaan nadat de tante een vaste verdeling van de opvoedtaken heeft gekregen na het overlijden van de moeder. Rechtmatigheidstoets ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. Bekrachtiging bestreden beschikking. Wegens onduidelijkheid over de gezags- en verblijfssituatie van de minderjarige was een ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing noodzakelijk. Zie ook hofuitspraak: 200.351.563/01, 200.351.639/01 en 200.351.639/02 (ECLI:NL:GHDHA:2025:1193).

Feiten en omstandigheden

De moeder van minderjarige overleed toen het kind drie à vier jaar oud was. Zij had in het gezagsregister vastgelegd dat na haar overlijden haar halfzus (de tante) en haar moeder (de oma) als voogden zouden optreden. De tante aanvaardde de voogdij, maar er ontstond een conflict tussen haar en de oma over de verzorging. De voorzieningenrechter verbood de tante om minderjarige mee te nemen naar Suriname. De rechtbank stelde de minderjarige onder toezicht en verleende een machtiging tot uithuisplaatsing bij de oma. Er werd een voorlopige zorgregeling vastgesteld waarbij de tante beperkte omgang kreeg. De vader kreeg later toestemming om minderjarige te erkennen en werd door het hof met het eenhoofdige gezag belast, waardoor de voogdij van de tante van rechtswege eindigde. De gecertificeerde instelling houdt toezicht op de omgang tussen minderjarige en de tante. De tante is het niet eens met de verlenging van de ondertoezichtstelling en de machtiging tot uithuisplaatsing bij de oma en vraagt in hoger beroep om deze beslissingen te vernietigen en de daarbij bevolen verlengingen machtiging uithuisplaatsing en ondertoezichtstelling ongedaan te maken. Ook vraagt zij de gecertificeerde instelling te vervangen (art. 1:259 BW).

Beoordeling

Het hof beoordeelt eerst of de tante nog belang heeft bij haar hoger beroep, nu haar voogdij is geëindigd nadat de vader het gezag kreeg. Hoewel artikel 8 EVRM doorgaans ouders

beschermt bij uithuisplaatsing en ondertoezichtstelling, oordeelt het hof dat ook tussen de tante en minderjarige sprake is van ‘family life’. Na het overlijden van de moeder heeft de tante langdurig en structureel contact met minderjarige opgebouwd en is zij een belangrijke hechtingsfiguur geworden. Daardoor heeft zij rechtens belang bij toetsing van de rechtmatigheid van de verlengingen van de maatregelen. Voor haar verzoek om vervanging van de gecertificeerde instelling heeft de tante echter geen belang meer, omdat haar voogdij van rechtswege is geëindigd; in dat verzoek wordt zij niet-ontvankelijk verklaard.

Het hof oordeelt dat er op het moment van de beslissingen zorgen bestonden over de minderjarige, mede door het overlijden van de moeder, de familieruzie over haar toekomst en de geplande verhuizing naar Suriname. Er werd verwacht dat zij met de tante zou verhuizen, terwijl zij op dat moment nog bij de oma woonde – haar voornaamste hechtingsfiguur. De minderjarige bevond zich daardoor in een overgangperiode en moest omgaan met verdriet, loyaliteitsproblemen en het vooruitzicht te verhuizen naar een voor haar onbekend land. Om deze overgang geleidelijk en in haar belang te laten verlopen, werd hulpverlening ingezet en was de voortzetting van de ondertoezichtstelling en de uithuisplaatsing bij de oma noodzakelijk. De minderjarige en de tante waren bovendien nog bezig met het afronden van het NIKA-traject en er liepen nog onderzoeken en procedures over het gezag en de leefomstandigheden in Suriname, waarvan de uitkomst moest worden afgewacht.

Inmiddels oefent de vader het gezag uit, loopt de ondertoezichtstelling nog en verblijft de minderjarige feitelijk bij de oma. Omdat pas recent meer duidelijkheid is ontstaan over haar definitieve gezags- en verblijfssituatie, oordeelt het hof dat de machtiging tot uithuisplaatsing destijds terecht is verleend en dat ook nu nog gronden bestaan voor voortzetting daarvan. De bestreden beschikkingen worden daarom bekrachtigd.

Conclusie

Het hof verklaart de tante niet-ontvankelijk in haar verzoek tot vervanging van de gecertificeerde instelling en bekrachtigt de bestreden beschikkingen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 01-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2097

Zaaknummer: 200.354.936/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Personen- en familierecht. Jeugdrecht. Hof heeft verzoek afgewezen om moeder te herstellen in gezag over minderjarige (art. 1:277 BW), op grond dat herstel niet in belang van minderjarige is. Heeft hof maatstaf van artikel 1:277 BW onjuist toegepast door niet te betrekken dat moeder erkend gedupeerde van toeslagenaffaire is? Mocht hof beslissing baseren op omstandigheden aan ontstaan waarvan overheid verwijt treft? Motivering. Beoordeling van door moeder overgelegd deskundigenrapport. Betekenis rechtspraak EHRM over artikel 8 EVRM. Vervolg op HR 21 juni 2024, ECLI:NL:HR:2024:924.

Feiten en omstandigheden

De moeder – erkend gedupeerde van de toeslagenaffaire – heeft al geruime tijd geen gezag meer over haar dochter, die sinds jonge leeftijd uit huis is geplaatst en onder voogdij staat. De moeder verzoekt (opnieuw) om herstel in het gezag (art. 1:277 BW). Het hof wijst dit verzoek af, omdat dit niet in het belang is van de minderjarige, die ernstige problematiek en een verzwaarde opvoedbehoefte heeft. Daarnaast bestaat onvoldoende duidelijkheid over de opvoedcapaciteiten van de moeder; het door haar overgelegde psychodiagnostisch onderzoeksrapport geeft daarover geen inzicht.

In cassatie klaagt de moeder dat het hof artikel 1:277 BW onjuist heeft toegepast door alleen te kijken naar de actuele situatie, zonder te betrekken hoe die situatie is ontstaan en wat de rol van de overheid daarbij was. Daarmee heeft het hof ook niet deugdelijk getoetst aan de vereisten van artikel 8 lid 2 EVRM. Hierdoor is eveneens sprake van een ondeugdelijke motivering. De moeder meent dat de rechter alle relevante omstandigheden moet meewegen en dat de verzwaarde opvoedbehoefte van het kind – ontstaan door het langdurig overheidsingrijpen – niet tegen haar mag worden gebruikt om dat ingrijpen voort te zetten.

Beoordeling

De Hoge Raad grijpt de klachten over artikel 8 lid 2 EVRM en de rechtspraak van het EHRM –

waaronder de recente uitspraak tegen Nederland in de zaak *Van Slooten* – aan om een uiteenzetting te geven over het bij beslissingen over kinderbeschermingsmaatregelen in acht te nemen recht op eerbiediging van het gezinsleven (art. 8 EVRM). Bij dergelijke beslissingen moet worden voldaan aan de bekende vereisten op grond van artikel 8 EVRM. Dit geldt ook voor beslissingen over verzoeken tot herstel in gezag. Daarbij komt het belang van het kind een groot gewicht toe. De overheid moet onder andere gezinshereniging bevorderen, de ouder(s) bij het hele proces betrekken en hen rechtsmiddelen bieden. Voorts moet een dergelijke zaak volgens het EHRM ‘as a whole’ worden bekeken, waarin eerdere procedures kunnen worden meegenomen.

Het is juist dat de rechter bij een verzoek tot herstel in gezag alle relevante omstandigheden in zijn beoordeling moet betrekken. Dit betekent niet dat dit automatisch tot herstel in gezag kan leiden. Herstel in gezag kan immers alleen worden toegewezen wanneer dit in het belang van het kind is en de ouder duurzaam in staat is de verantwoordelijkheid voor verzorging en opvoeding te dragen. Het hof mocht zich richten op de actuele situatie van de minderjarige, die kampt met ernstige problematiek en een verzwaarde opvoedbehoefte. Dat de moeder erkend gedupeerde van de toeslagenaffaire is – wat het hof onder ogen heeft gezien – maakt die toets niet anders. Volgens de Hoge Raad heeft het hof de juiste maatstaf van artikel 1:277 BW toegepast en de beslissing naar behoren gemotiveerd.

Tot slot mocht het hof oordelen dat het psychodiagnostisch onderzoeksrapport onvoldoende inzicht bood in de opvoedcapaciteiten van de moeder en de interactie met haar dochter. Ook dat oordeel is niet onbegrijpelijk.

Conclusie

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1570

Zaaknummer: 25/00737

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vrouw stelt zichzelf borg zonder toestemming echtgenoot. Dit leidt niet tot vernietiging van de borgstelling omdat artikel 1:88 lid 5 BW van toepassing is.

Feiten en omstandigheden

CS Factoring is een kredietverstrekker en heeft aan BPM een lening van € 30.000 verstrekt. De bestuurder/enig aandeelhouder van BPM, appellante, heeft zich borg gesteld voor de nakoming van de betalingsverplichtingen van BPM.

Grieven

In eerste aanleg vordert CS Factoring kort gezegd dat BPM en appellante hoofdelijk worden veroordeeld om aan CS Factoring € 12.500 te betalen. De kantonrechter heeft de vordering van CS Factoring toegewezen.

Appellante vordert in hoger beroep vernietiging van het arrest van de kantonrechter, omdat de echtgenoot van appellante op grond van artikel 1:89 BW jo. artikel 1:88 lid 1 sub c BW de vernietiging van de borgtocht heeft ingeroepen omdat hij daarvoor geen (schriftelijke) toestemming heeft gegeven. CS Factoring beroept zich op de uitzondering van artikel 1:88 lid 5 BW en stelt dat de borgtocht is aangegaan ten behoeve van de normale uitoefening van het bedrijf van BPM.

Beoordeling en motivering

Op grond van vaste rechtspraak van de Hoge Raad moet de vraag of de uitzondering van artikel 1:88 lid 5 BW op het toestemmingsvereiste van artikel 1:88 lid 1 aanhef en onder c BW van toepassing is, worden beantwoord aan de hand van de maatstaf of de rechtshandeling waarvoor de zekerheid wordt verstrekt, zelf behoort tot de rechtshandelingen die ten behoeve van de normale uitoefening van een bedrijf plegen te worden verricht. Hierbij is mede van belang of de als gevolg van die rechtshandeling aangetrokken financiering het bedrijf in staat stelt haar normale bedrijfsuitoefening te ontplooiën, of de financiering een normale bedrijfshandeling is en of aan de financiering een bijzonder risico is verbonden. Voorts is

mede van belang wat het doel van de zekerheidstelling is en of tegenover de borgtocht een tegenprestatie van de kredietgever staat die de borg of diens onderneming een financieel of ander voordeel oplevert.

Vast staat dat de normale bedrijfsactiviteit van BPM het produceren van betonnen vloeren en prefab elementen betrof. Op het aanvraagformulier staat als doel van de financiering: 'Wij willen de financiering gebruiken om uit te breiden en voorfinanciering om een voorraad aan bouwmaterialen aan te leggen.' Naar het oordeel van het hof geldt het aangaan van een geldlening bij een kredietverstrekker zoals CS Factoring met het hiervoor omschreven doel als een normale bedrijfshandeling. Appellante heeft enkel aangevoerd dat de lening wegens bijzondere omstandigheden is afgesloten. Het hof volgt appellante hierin niet.

Dit maakt dat CS Factoring terecht een beroep doet op de uitzondering van artikel 1:88 lid 5 BW en dat van rechtsgeldige vernietiging van de borgtocht dus geen sprake is.

Beslissing

Het hof wijst de vordering van appellante af en bekrachtigt het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:1847

Zaaknummer: 200.346.278_01

Rechters: N.W.M. van den Heuvel, Z.D. van Heesen-Laclé en G.M. Menon

Advocaten: T. Spronk en A.S. Kasdiran

Wetsartikelen: 1:88 BW en 1:89 BW

RECHTSPRAAK

Informeel samenlevenden spreken levenslange partneralimentatieverplichting van de vrouw aan de man af in scheidingsconvenant. Verplichting blijft in stand.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben vanaf 2016 informeel samengeleefd. Zij hebben voor en tijdens de relatie geen samenlevingsovereenkomst met elkaar gesloten en ze hebben geen kinderen samen. Bij het einde van de relatie in 2021 gaan partijen naar de notaris om een scheidingsconvenant te sluiten. Hierin spreken zij af dat de vrouw levenslang partneralimentatie moet betalen aan de man.

Grieven

In eerste aanleg vordert de man betaling van de partneralimentatie. De vrouw vordert vernietiging het scheidingsconvenant. De rechtbank heeft de vordering van de man toegewezen en de vordering van de vrouw afgewezen.

In hoger beroep vordert de vrouw wederom vernietiging van het convenant wegens dwaling, bedrog dan wel misbruik van omstandigheden. Daarnaast doet zij een beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid.

Beoordeling en motivering

De vrouw betoogt dat de notaris niet voldoende en specifiek heeft gewezen op de nadelige gevolgen van de overeenkomst. Het hof gaat hier niet in mee, omdat uit de stukken volgt dat de notaris de vrouw meermaals heeft gesproken en dat de notaris expliciet gewezen heeft op de gevolgen van de afspraken.

Dwaling en bedrog

Het beroep van de vrouw op dwaling wordt afgewezen. Hoewel een deel van de door de vrouw aangevoerde omstandigheden inderdaad onjuist in het convenant staat is daardoor niet zonder meer sprake van een onjuiste voorstelling van zaken bij de vrouw. Van een deel van de

feiten was de vrouw al op de hoogte en voor het overige kan het hof niet kan vaststellen of deze omstandigheden tot een andere uitkomst hadden geleid in de onderhandelingen over het convenant. Daarmee slaagt het beroep op bedrog evenmin.

Misbruik van omstandigheden

De vrouw stelt dat zij heeft ingestemd met de hoogte en duur van het bedrag om rust in haar thuissituatie te creëren, ook in het belang van de gezondheid van haar zoon. De man domineerde deze thuissituatie en wilde anders de woning niet verlaten. Hij vertoonde manipulatief gedrag en er was sprake van huiselijk geweld van hem richting de vrouw en de kinderen. Het hof gaat hier niet in mee, omdat uit de overgelegde stukken in het geheel niet volgt van het door de vrouw gestelde manipulatieve en agressieve gedrag van de man.

Uit het voorgaande volgt dat er geen aanleiding is voor vernietiging van het convenant.

Redelijkheid en billijkheid

De vrouw meent dat artikel 1:401 BW op grond van de redelijkheid en billijkheid van toepassing zou moeten zijn op de alimentatiebepalingen. Het hof is van oordeel dat dit beroep evenmin slaagt. Partijen hebben in het convenant uitdrukkelijk afgesproken dat zij wat betreft de partneralimentatie afwijken van de wettelijke regeling, die overigens ook niet op hen van toepassing is omdat zij geen ex-echtgenoten zijn.

Beslissing

Het hof wijst de vorderingen van de vrouw af en bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 15-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2085

Zaaknummer: 200.338.923/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Overeenstemming over vermogensrechtelijke afwikkeling huwelijk. Partneralimentatie: behoefte van de vrouw, niet interen op vermogen.

Het geding in hoger beroep

Tijdens de mondelinge behandeling hebben partijen overeenstemming bereikt over de vermogensrechtelijke afwikkeling van hun huwelijk. Het hof zal de bestreden beschikking deels vernietigen en, overeenkomstig het verzoek van partijen, een beslissing geven conform hun afspraken. Aan het hof ligt dan nog voor een beslissing over de partneralimentatie.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in 1985 met elkaar gehuwd. In de bestreden beschikking heeft de rechtbank onder meer de echtscheiding uitgesproken en bepaalt dat de man € 173 per maand aan de vrouw moet betalen als bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud. De man verzoekt het hof de bestreden beschikking op dit punt te vernietigen.

De beoordeling

Behoeft van de vrouw en draagkracht van de man

De behoefte van de vrouw is niet in geschil en staat daarmee vast. De rechtbank heeft de draagkracht van de man vastgesteld op € 173 bruto per maand. Hiertegen is geen grief geformuleerd, zodat het hof hiervan uit zal gaan.

Behoeftigheid

Er is sprake van behoefte als de vrouw niet voldoende inkomsten heeft tot haar levensonderhoud of zich die niet in redelijkheid kan verwerven. De man heeft in zijn beroepschrift gesteld dat de vrouw niet behoeftig is, omdat zij op korte termijn voldoende financiële middelen tot haar beschikking zal krijgen. In oktober 2025 zal zij haar lijfrente-uitkering ontvangen. Daarnaast zal zij een substantieel vermogen uitgekeerd krijgen door de tegeldemaking van de twee woningen waarvan partijen ieder voor de helft eigenaar zijn.

Hierop kan zij interen, waardoor zij zelf in haar levensonderhoud kan voorzien. Bij de mondelinge behandeling heeft de man nog gesteld dat de vrouw een verdien capaciteit heeft en (subsidiar) verzocht om de duur van de alimentatie te limiteren tot een jaar.

De vrouw voert aan dat zij met de eenmalige lijfrente-uitkering niet in haar levensonderhoud kan voorzien. Bovendien moet zij de helft van dit bedrag aan de man voldoen in verband met de verrekening van hun vermogen. Daarnaast kan niet van haar worden verwacht dat zij inteert op haar vermogen. Bovendien is het niet duidelijk welk bedrag zij uit hoofde van de verrekening zal ontvangen en wanneer zij dit zal ontvangen. De vrouw heeft bezwaar gemaakt tegen de nieuwe stellingen van de man over haar verdien capaciteit en de limitering van de duur van de alimentatie. Deze zijn pas tijdens de mondelinge behandeling voor het eerst ingenomen en dat is in strijd met de goede procesorde, aldus de vrouw.

De stellingen van de man over de verdien capaciteit van de vrouw en de limitering van de alimentatieduur laat het hof buiten beschouwing. Overeenkomstig de tweeconclusieregel (art. 347 Rv) moet de partij die hoger beroep instelt alle stellingen in het beroepsschrift aanvoeren. De man heeft deze stellingen pas op de mondelinge behandeling ingenomen, zodat dat te laat is. Het hof zal daarom uitsluitend zijn stelling dat de vrouw kan interen op haar vermogen meenemen in zijn oordeel.

De vrouw zal in oktober 2025 een eenmalige lijfrente-uitkering van (naar schatting) € 11.500 bruto ontvangen. Het hof is van oordeel dat zij met deze eenmalige uitkering niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien. De lijfrente-uitkering heeft dus geen invloed op haar behoefte.

Ten aanzien van de stelling dat de vrouw kan interen op haar vermogen overweegt het hof als volgt. Het hof berekent dat de vrouw in het kader van de tussen partijen overeengekomen vermogensrechtelijke afwikkeling ongeveer € 678.000 zal ontvangen. Het hof acht het redelijk, mede gelet op de lange duur van het huwelijk tussen partijen en de welstand waarin zij gedurende hun huwelijk hebben geleefd, dat de vrouw in staat wordt gesteld om een woning te kopen met een waarde die gelijk is aan de waarde van de woning van de man (€ 650.000). Niet in geschil is dat de vrouw al twintig jaar niet meer werkt, zij dus geen inkomsten uit arbeid heeft en gezien haar leeftijd (64 jaar) ook niet van haar verwacht kan worden dat zij alsnog gaat werken. De vrouw zal daarom de woning uit eigen middelen moeten financieren. Onder deze omstandigheden mag niet van haar worden verwacht dat zij inteert op haar vermogen. Dat betekent dat de vrouw behoeftig is en de man dus – overeenkomstig zijn draagkracht van € 173 bruto per maand – moet bijdragen in het levensonderhoud van de vrouw. Het hof zal de bestreden beschikking op dit onderdeel in stand houden (bekrachtigen).

Conclusie

In de zaak over de partneralimentatie bekrachtigt het hof de bestreden beschikking. In de zaak over de vermogensrechtelijke afwikkeling vernietigt het hof deels de bestreden beschikking en beslist conform de door partijen gemaakte afspraken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5947

Zaaknummer: 200.351.878

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het verzoek om een non-binaire geslachtsregistratie kan, ondanks de prejudiciële vragen die een andere rechtbank heeft gesteld, beoordeeld worden. De rechtbank beslist dat verzoekster een deskundigenverklaring in de zin van artikel 1:28a BW moet overleggen en wijst op de recente ontwikkelingen waarin het wetsvoorstel om de voorwaarden voor registratie te versoepelen, is ingetrokken.

Feiten en omstandigheden

Verzoekster staat geregistreerd als 'F', oftewel: vrouwelijk. Verzoekster verzoekt de rechtbank om de ambtenaar van de burgerlijke stand (ABS) te gelasten om aan de geboorteakte een latere vermelding toe te voegen van wijziging van het geslacht in 'X'.

De beoordeling

De (prejudiciële) vragen van de rechtbank Noord-Nederland aan de Hoge Raad

Genoemde rechtbank heeft naar aanleiding van een verzoek tot een non-binaire geslachtsregistratie, prejudiciële vragen gesteld aan de Hoge Raad (ECLI:NL:RBNNE:2025:3494). Verzoekster stelt, desgevraagd door de rechtbank, zich op het standpunt dat het verzoek behandeld moet en kan worden. De rechtbank is het eens met verzoekster. De rechtbank is van oordeel dat het verzoek niet aangehouden hoeft te worden in afwachting van beantwoording van de prejudiciële vragen door de Hoge Raad. Het verzoek kan beoordeeld worden op de manier waarop verzoeken tot non-binaire geslachtsregistratie tot nu toe in de rechtspraak zijn beoordeeld.

De inhoudelijke beoordeling

Er bestaat geen wettelijke grondslag voor het verzoek om de vermelding van het geslacht op de geboorteakte te wijzigen in een non-binaire geslachtsidentiteit in de vorm van een 'X'. In beginsel is het aan de wetgever om een voorziening te treffen die het mogelijk maakt om een non-binaire geslachtsidentiteit op te nemen in de geboorteakte. Hoewel er wel initiatief toe is genomen, is er nog geen wetgevingsproces in gang gezet en wordt dit ook niet op korte termijn

verwacht. Het wetsvoorstel tot wijziging van Boek 1 BW in verband met het veranderen van de voorwaarden voor wijziging van de vermelding van het geslacht in de akte van geboorte (de Transgenderwet) dat in juli 2025 is ingetrokken, voorziet niet in een 'x'-registratie, maar heeft als doel om de voorwaarden van de procedure voor transgenders en intersekse personen te versoepelen. Zolang er geen wetgeving is, moet elke concrete zaak aan de hand van aard en inhoud van het verzoek en de verdere omstandigheden van het geval worden beslist, zoals de Hoge Raad heeft geoordeeld (ECLI:NL:HR:2022:336). Omdat een wettelijke regeling ontbreekt, hebben non-binaire personen niet de mogelijkheid om zelf te beschikken over de registratie van hun geslacht. Dit is anders dan bij personen die de overtuiging hebben tot het andere geslacht te behoren. Voor hen geldt dat er wel een wettelijke regeling bestaat om het geslacht te wijzigen van man naar vrouw of van vrouw naar man (art. 1:28 tot en met 1:28c BW). Dit levert een onderscheid op tussen transgender en genderneutrale personen en aldus een onderscheid naar geslacht, zoals bedoeld in artikel 26 IVBPR en artikel 1 lid 2 van Protocol 12 van het EVRM, dat niet objectief en redelijkerwijs kan worden gerechtvaardigd en om die reden ongeoorloofd is (Hof Amsterdam 23 mei 2023, ECLI:NL:GHAMS:2023:1266). Gelet op het voorgaande moet het verzoek op dezelfde manier worden benaderd als is omschreven in artikel 1:28 tot en met 1:28c BW voor mensen die de overtuiging hebben tot het andere geslacht te behoren.

Wat beslist de rechtbank?

De rechtbank zal beslissen dat verzoekster een deskundigenverklaring in de zin van artikel 1:28a BW moet overleggen en zal iedere beslissing aanhouden in afwachting hiervan. Uit artikel 1:28a BW volgt namelijk dat een deskundigenverklaring nodig is voor wijziging van de vermelding van het geslacht. Het komt vaak voor dat er niet om een deskundigenverklaring wordt gevraagd bij verzoeken tot x-registratie. Deze beslissingen zijn (onder andere) gebaseerd op genoemd wetsvoorstel waarin werd voorgesteld om de voorwaarde voor de deskundigenverklaring te schrappen. De rechtbank overweegt dat zij niet om de recente ontwikkeling heen kan waarin het wetsvoorstel is ingetrokken. Dit betekent dat de rechtbank in zijn geheel moet terugvallen op artikel 1:28 e.v. BW.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat verzoekster een deskundigenverklaring in de zin van artikel 1:28a BW moet overleggen en houdt iedere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:6064

Zaaknummer: C/o8/334708 / FA RK 25-1596

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het verzoek tot wijziging van het geslacht in de geboorteakte wordt afgewezen, omdat geen deskundigenverklaring is overgelegd zoals vereist in artikel 1:28a BW. Volgens de rechtbank is er onvoldoende objectieve onderbouwing dat sprake is van een weloverwogen en duurzame wens. Ook is er geen sprake van een kennelijke fout in de geboorteakte, zodat artikel 1:24 BW niet van toepassing is. Het verzoek tot voornaamswijziging wordt wél toegewezen. De rechtbank vindt dat verzoekster een zwaarwichtig belang heeft aangetoond, onder meer vanwege langdurig gebruik van de gewenste voornaam en negatieve gevoelens bij de officiële voornaam. De wijziging zal bijdragen aan haar welzijn.

Feiten en omstandigheden

Verzoekster staat in de geboorteakte geregistreerd als van het mannelijke geslacht en verzoekt de rechtbank om wijziging van haar voornaam en verbetering van de geslachtsregistratie naar vrouwelijk. Zij baseert haar verzoek op artikel 1:24 BW en stelt dat sprake is van een kennelijke misslag in de registers van de burgerlijke stand.

Verzoekster beschikt niet over een deskundigenverklaring als bedoeld in artikel 1:28 lid 1 BW, maar betoogt dat deze in haar geval niet vereist is, nu zij de wijziging niet op grond van de reguliere transitieprocedure verzoekt, maar via de weg van verbetering van een kennelijke fout. Ze voert aan dat zij zich haar hele leven als vrouw identificeert, dat deze genderidentiteit consistent is, en dat de wachttijden voor het verkrijgen van een deskundigenverklaring (drie tot vier jaar) onredelijk lang zijn. Daarnaast stelt zij een zwaarwegend persoonlijk belang te hebben bij de wijziging, mede in verband met verwerking van traumatische ervaringen uit het verleden. Tot slot merkt zij op dat de deskundigenverklaring in toenemende mate als stigmatiserend wordt ervaren en dat de maatschappelijke en juridische tendens zich in de richting beweegt van afschaffing van deze vereiste.

De ambtenaar van de burgerlijke stand (ABS) wijst erop dat volgens de wet (art. 1:28 BW)

iemand het geslacht op de geboorteakte kan laten wijzigen via de ABS, maar daarvoor is een verklaring van een deskundige nodig. In dit geval is die verklaring er niet. De ABS laat het aan de rechtbank om te bepalen of het verzoek toch kan worden toegewezen: als de rechter vindt dat de wijziging zonder deskundigenverklaring mogelijk is, zal de ABS zich daarbij neerleggen.

Beoordeling en motivering

De rechtbank wijst het verzoek tot verbetering van het geslacht in de geboorteakte af en overweegt als volgt. Iedere Nederlander van 16 jaar en ouder kan zijn geslacht in de geboorteakte laten wijzigen via een eenvoudige procedure bij de ABS, op basis van artikel 1:28 BW. Daarvoor is een verklaring nodig van een deskundige, zoals vastgelegd in artikel 1:28a BW. Deze verklaring moet bevestigen dat de wens tot wijziging van de vermelding van het geslacht in de akte weloverwogen en duurzaam is, en dat de betrokkene begrijpt wat de wijziging inhoudt. De rechtbank benadrukt dat, ook al is genderbeleving iets persoonlijks en niet objectief meetbaar, het belangrijk is dat er enige controle is om lichtzinnige beslissingen te voorkomen. In dit geval ontbreekt een deskundigenverklaring. De rechtbank kijkt daarom of er genoeg andere objectieve informatie is om vast te stellen dat het verzoek serieus en doordacht is. In het dossier staat dat verzoekster zich eind oktober/begin november 2024 heeft aangemeld bij Buurtzorg voor een verwijzing naar een genderpoli. Kort daarna heeft ze het verzoek tot wijziging ingediend. Er is geen bewijs dat zij zich al eerder had aangemeld of op een wachtlijst stond. Daarom vindt de rechtbank niet dat er sprake is van een aantoonbaar weloverwogen en duurzame wens.

De rechtbank wijst het verzoek af, omdat het niet voldoet aan de wettelijke eisen. Ze ziet geen reden om van deze eisen af te wijken of vooruit te lopen op een mogelijke wetswijziging. Ook is artikel 1:24 BW volgens de rechtbank niet van toepassing, omdat er geen sprake is van een kennelijke fout in de geboorteakte. Enkel verzoeksters persoonlijke overtuiging is daarvoor niet voldoende.

Het verzoek tot wijziging van de voornaam wordt door de rechtbank toegewezen. De rechtbank oordeelt dat verzoekster een zwaarwichtig belang heeft aangetoond, zoals vereist in artikel 1:4 lid 4 BW. Verzoekster heeft overtuigend uiteengezet dat zij haar gewenste voornaam al jarenlang in het dagelijks leven gebruikt. Daarnaast heeft zij ernstige negatieve gevoelens bij haar officiële voornaam, die ondanks langdurige therapie niet zijn verminderd. De rechtbank vindt voldoende aannemelijk dat het wijzigen van haar voornaam wezenlijk zal bijdragen aan haar welzijn en dagelijks geluksgevoel. Daarom wordt het verzoek toegewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 01-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:8184

Zaaknummer: C/05/445501 / FA RK 24-4232

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank vernietigt de erkenning van verzoekster door verweerder. Normaal gesproken zou verzoekster daardoor automatisch de achternaam van haar moeder krijgen op grond van artikel 1:5 BW. De rechtbank maakt in dit geval echter een uitzondering, omdat het veranderen van haar achternaam een te grote inbreuk zou maken op haar persoonlijke identiteit en familieleven. Met een beroep op artikel 8 EVRM bepaalt de rechtbank daarom dat verzoekster haar huidige achternaam, die van verweerder, mag behouden.

Feiten, omstandigheden en verzoek

Verzoekster is geboren met de achternaam van haar moeder. De geboorte werd officieel vastgelegd in een geboorteakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Later heeft verweerder haar erkend als zijn kind. Deze erkenning werd toegevoegd aan de geboorteakte en haar achternaam werd toen veranderd naar die van verweerder. In 2023 ontstond bij verweerder twijfel of hij wel de biologische vader was. Daarom hebben hij en verzoekster een DNA-test laten doen. Uit de uitslag bleek dat verweerder níet de biologische vader is. Na deze uitslag hebben verzoekster, haar moeder en de vermoedelijke biologische vader via de huisarts een nieuwe DNA-test gedaan. Uit die test bleek dat deze man wél de biologische vader is van verzoekster.

Verzoekster verzoekt de rechtbank om de erkenning door verweerder te vernietigen. Voorts vraagt ze, met een beroep op artikel 8 EVRM, om na vernietiging van de erkenning haar huidige geslachtsnaam (die van verweerder) te mogen behouden. Zij verwijst hierbij naar een uitspraak van de rechtbank Noord-Holland (ECLI:NL:RBNHO:2024:2168), waarin in vergelijkbare omstandigheden werd afgeweken van het dwingende naamrecht. De officier van justitie stelt zich op het standpunt dat er in de zaak van verzoekster géén sprake is van bijzondere omstandigheden zoals in de aangehaalde uitspraak. Volgens hem moet artikel 1:5 BW onverkort worden toegepast, wat betekent dat verzoekster van rechtswege de achternaam van haar moeder krijgt.

Verweerder heeft via een referteverklaring verklaard geen bezwaar te maken tegen zowel de vernietiging van de erkenning als het behoud van zijn geslachtsnaam door verzoekster.

Beoordeling en motivering

De rechtbank wijst het verzoek tot vernietiging van de erkenning toe. Volgens artikel 1:205 lid 1 sub a BW kan een kind de erkenning laten vernietigen als de erkenner niet de biologische vader is, mits de erkenning heeft plaatsgevonden tijdens de minderjarigheid en het verzoek binnen drie jaar na ontdekking van dit feit is ingediend. De rechtbank oordeelt dat aan alle wettelijke voorwaarden is voldaan en vindt het belangrijk dat de juridische werkelijkheid aansluit bij de biologische werkelijkheid.

De rechtbank komt voorts tot het oordeel dat wijziging van de geslachtsnaam in dit geval een onaanvaardbare inbreuk vormt op verzoeksters recht op bescherming van haar identiteit en familielevens, zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Verzoekster draagt al 25 jaar de achternaam van verweerder, is daarmee bekend in haar sociale en professionele leven, en heeft een sterke emotionele en familiale band met de familie van verweerder opgebouwd. Deze band weerspiegelt zich ook in haar achternaam. De rechtbank overweegt dat het naamrecht weliswaar dwingend is, maar in uitzonderlijke gevallen buiten toepassing kan worden gelaten indien dit noodzakelijk is ter bescherming van fundamentele rechten onder het EVRM. Aangezien de toepassing van artikel 1:5 BW in dit geval zou leiden tot een disproportionele inbreuk op het privé- en familielevens van verzoekster, en er geen strijd is met de openbare orde, wordt besloten het artikel buiten toepassing te laten. Verzoekster behoudt dus haar huidige achternaam, ondanks de vernietiging van de erkenning.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek tot vernietiging van de erkenning van verzoekster door verweerder toe. In afwijking van het normale rechtsgevolg dat artikel 1:5 BW aan een dergelijke vernietiging verbindt, bepaalt de rechtbank echter – met een beroep op artikel 8 EVRM – dat verzoekster de geslachtsnaam van verweerder behoudt. De toepassing van artikel 1:5 BW wordt in dit geval buiten werking gesteld vanwege de onevenredige inbreuk die een naamswijziging zou maken op het recht van verzoekster op bescherming van haar identiteit en familielevens.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 01-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:8182

Zaaknummer: C/05/451567 / FA RK 25-1649

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgangsregeling. Ontvankelijkheid biologische vader, bijkomende omstandigheden, nauwe persoonlijke betrekking, family life, contactverlies, statusvoorlichting, raadsonderzoek. Artikel 1:377a BW, artikel 8 EVRM.

Feiten

De vrouw oefent het gezag uit over de minderjarige (geboren in 2015). De minderjarige is erkend door de man.

Geschil

De man verzoekt een omgangsregeling tussen hem en de minderjarige. De vrouw verzoekt de man niet-ontvankelijk te verklaren.

Ontvankelijkheid

Ingevolge artikel 1:377a BW en artikel 8 EVRM heeft het kind recht op omgang met zijn ouders en degene met wie er een nauwe persoonlijke betrekking is, zijnde 'family life' ingevolge artikel 8 EVRM.

Niet-juridische ouders kunnen een nauwe persoonlijke betrekking hebben. Biologische verwantschap is onvoldoende voor 'family life'. Volgens vaste jurisprudentie zijn bijkomende omstandigheden nodig gelegen in de aard van de relatie tussen de man en de vrouw, in de betrokkenheid van de man bij de minderjarige voor en na de geboorte, dan wel in de band die na de geboorte tussen de man en de minderjarige is ontstaan.

De rechtbank oordeelt dat de man een nauwe persoonlijke band heeft met de minderjarige. Hij was na de geboorte betrokken bij haar verzorging en opvoeding. Hoewel de vrouw stelt dat deze betrokkenheid beperkt was, is de mate ervan niet doorslaggevend voor 'family life'. De man toonde zijn betrokkenheid door foto's van hem met de minderjarige in verschillende levensfasen. Het contact stopte na een conflict, maar dit betekent niet automatisch dat het 'family life' is verbroken, tenzij er zwaarwegende feiten zijn. Deze zijn niet gebleken. De man

legde uit dat hij geen contact had wegens de verhuizing van de vrouw naar een onbekend adres en zijn eigen schulden en depressie. De vrouw betwist dit niet.

De rechtbank verklaart de man ontvankelijk.

Beoordeling rechtbank over omgang

De vrouw verzoekt subsidiair de man het recht op omgang te ontzeggen.

Omgang wordt ingevolge artikel 1:377a lid 3 BW slechts ontzegd als: deze ernstig nadeel oplevert voor de ontwikkeling van het kind, de ouder ongeschikt of niet in staat is tot omgang, het kind ernstige bezwaren tegen de omgang uit, omgang anderszins de belangen van het kind schaadt.

Tijdens de mondelinge behandeling adviseerde de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) begeleide omgang zodat de minderjarige haar vader leert kennen. De vrouw vreest hierbij mishandeling omdat de man zijn eerste kind zou hebben mishandeld. Wegens de vrees van de vrouw, adviseerde de raad een raadsonderzoek.

De rechtbank kan niet beantwoorden of omgang in het belang van de minderjarige is, die sinds 2017 geen contact heeft met de man en niet weet dat de man haar vader is. Het adres van de vrouw is geheim, de verhoudingen zijn verstoord en volgens de vrouw is sprake van mishandeling, terwijl de man stelt dat een corrigerende tik geen mishandeling is.

De rechtbank stelt geen voorlopige omgangsregeling vast. Niet is duidelijk of omgang in het belang van de minderjarige is nu haar veiligheid zwaarder weegt. De rechtbank twijfelt of de man de minderjarige veiligheid en ondersteuning kan bieden. Met emotiebeheersing heeft hij moeite. Zo was er een escalatie voor de school waarbij hij op de autoruit van de vrouw sloeg en haar uitschold. Dat intimideerde de vrouw.

De rechtbank houdt de zaak negen maanden aan en verzoekt de raad een raadsonderzoek te doen naar de vraag of en welke omgang in het belang is van de minderjarige, op welke wijze de overdracht van de minderjarige kan plaatsvinden en of andere feiten/omstandigheden van belang zijn.

De vrouw wordt dringend verzocht de minderjarige te informeren over haar biologische vader. Dit is goed voor de persoonlijke ontwikkeling en moet voor het raadsinterview gebeuren.

Beslissing

De rechtbank wijst het verzoek van de man af in de hoofdzaak. De rechtbank houdt de zaak aan en verzoekt de raad een raadsadvies uit te brengen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 02-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11766

Zaaknummer: C/10/695981 / FA RK 25-1956

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Man verzoekt om vervangende toestemming tot erkenning. Pools recht van toepassing. Geen mogelijkheid tot vervangen rechterlijke toestemming naar Pools recht. Strijd met openbare orde artikel 10:6 BW.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een relatie gehad. De moeder is bevallen van een kind waarover zij eenhoofdig gezag uitoefent. De moeder en de man zijn beiden wel ouder van een andere minderjarige, de man heeft dit kind erkend en ze hebben over deze minderjarige gezamenlijk gezag. Beide kinderen staan al enkele jaren onder toezicht.

Verzoeken

De man verzoekt hem vervangende toestemming tot erkenning te verlenen, en onder die voorwaarde ook het gezamenlijk gezag toe te kennen. Daarnaast verzoekt de man tot een opbouwende zorg- dan wel omgangsregeling en een informatieregeling ten aanzien van beide minderjarigen. De moeder voert verweer en verzoekt te bepalen dat de man en de minderjarigen enkel onder begeleiding contact met elkaar zullen hebben, dat de man een kinderbijdrage betaalt en dat het nu lopende gezamenlijk gezag wordt beëindigd. De bijzondere curator adviseert om, na vaststelling van biologisch ouderschap, ook toestemming tot erkenning te verlenen.

Beoordeling en motivering

Omdat de man de Poolse nationaliteit bezit, is op grond van artikel 10:95 BW het Poolse recht van toepassing op de erkenning. De Poolse wet bepaalt dat voor erkenning van het vaderschap de moeder van het kind dient te bevestigen dat de erkennende man de biologische vader van het kind is. De moeder heeft dit nadat DNA-onderzoek heeft plaatsgevonden bevestigd. Daarnaast volgt uit de Poolse wet dat de man alleen kan erkennen als de moeder daaraan wil meewerken. Hij kan een erkenning niet via een gerechtelijke procedure aan de orde stellen. Op grond van artikel 10:95 BW is, vanwege de Poolse nationaliteit van moeder en kind, op de toestemming van de moeder eveneens Pools recht van toepassing. De rechtbank stelt vast dat

vervanging van de toestemming van de moeder door een rechterlijke beslissing naar Pools recht niet mogelijk is. Op grond van artikel 10:97 BW is op de gerechtelijke vaststelling van vaderschap wel Nederlands recht van toepassing, maar artikel 1:207 BW biedt de man geen mogelijkheid dit zelf te verzoeken. De Hoge Raad heeft in een soortgelijke zaak beslist dat Nederlands recht mag worden toegepast op grond van de exceptie van de openbare orde van artikel 10:6 BW, waarin is bepaald dat vreemd recht niet wordt toegepast, voor zover de toepassing ervan kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. De rechtbank zal om deze reden dan ook Nederlands recht toepassen. Omdat aan de voorwaarden van artikel 1:204 lid 3 BW is voldaan, verleent de rechtbank vervangende toestemming tot erkenning. Op grond van artikel 10:19 BW is op de vraag welke geslachtsnaam de minderjarige zal verkrijgen door de erkenning het Poolse recht van toepassing. De ambtenaar zal een verzoek daarover daarom aan de hand van Pools recht toetsen. Nu de minderjarigen hun gewone verblijfplaats in Nederland hebben, is de Nederlandse rechter bevoegd te oordelen over gezag, omgang en de informatieregeling (art. 7 lid 1 Brussel II-ter). Omdat de kinderen onder toezicht staan, verzoekt de rechtbank de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) om onderzoek te doen naar de wenselijkheid hiervan. De rechtbank zal bepalen dat het verzoek inzake de kinderbijdrage ter zitting dient te worden behandeld op een nader te bepalen datum.

Conclusie

De rechtbank verleent vervangende toestemming tot erkenning van het kind; bepaalt dat de zaak met betrekking tot de kinderbijdrage ter zitting dient te worden behandeld op een nader te bepalen datum; verzoekt de raad onderzoek te doen naar het gezag, de omgang en de informatieregeling en houdt de zaak daartoe aan.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:10358

Zaaknummer: C/15/336595 / FA RK 23-608

Wetsartikelen: